

En nog dienzelfden avond, in de extase die op de ellende volgde, wérd ze van hem, heelemaal."

De ontvangst op de drechtsche pastorie, een paar weken later, was vroolijk en fleurig. 'n Beetje hartelijke plagerij om vaders zichtbare verjonging, veel meer verwonderde nieuwsgierigheid naar wie daar de stralende oorzaak van was — vóór alles een, zich kwalijk verbergende, trotsche voldoening over 't eigen, zooveel normalere, boven allen spot en alle bedenkingen verheven geluk. En dit terwijl Leo, nog bezadigder, superieur-welwillender dan vroeger, thans bij oogenblikken de minzaamheid nabijkwam. Maar het opgewonden-blij, soms ook plots peinzig-verteederde jonge vrouwtje scheen daar niets van te bemerken; Huib en Pauline, glimlachend, deden als ontging het hun. Het dorpsche huis-en-hof werd aandachtig bezichtigd en met uitroepen bewonderd, aan Liesjes huiselijke zorgen en keurigheid volle eer bewezen, er werd gewandeld in de boschrijke omgeving, gedarteld, gestoeid zelfs, op de zonnige hei. Eens, terwijl Hoogland hem niet hooren kon, zei Leo — toch voorzichtig gedempt — met een blik waarin spot glansde: „Men zou 't hem heusch niet aanzeggen, dat je vader nog eenige jaren ouder is dan jellie samen." Maar Liesje, geschrokken, keek hem strak en ernstig aan — zoodat hij kleurde, kuchte, er haastig overheen praatte. Daar van 's avonds nog naar huis reizen geen sprake zijn kon, was voor Pauline het logeerbed opgemaakt, voor Hoogland, in het dorpslogement, boven de muffige biljartzaal, een scheef en krakerig kamertje gehuurd. Huib vond het uitstekend, allemaal, zijn Liesje alleen soms te opgewonden — bleek zag ze en scheen nog vermagerd. Maar ook dit verontrustte hem niet langer, en een stille droom leefde warm in zijn binnenste, toen Pauline, op hun terugreis, hem vertelde: zekerheid had het jonge vrouwtje nog wel niet, maar ze hoopte en geloofde toch vast: ze ging een kindje krijgen. Den vorigen avond, terwijl Leo Huib naar het logement bracht, hadden ze samen, dicht naast elkaar, een poos op Paulines ledikantrand gezeten en gepraat, zóó intiem — o, als kenden ze elkaar al sinds jaren en jaren!

Huib glimlachte starend. Zijn Liesje moeder. Hij grootvader.... En dat terwijl zijn eigenlijke leven hem toescheen pas te beginnen.... Hij drukte Paulines arm. „Heerlijk, hoor, heerlijk! Ook dat ze met jou zoo.... echt goed is, nog haast vertrouwelijker, schijnt soms wel, dan met haar vader...."

„Kom, kom! Welnee! Ben je jaloersch?" plaagde Pauline. „Dat moet je zoo niet opvatten. Vrouwen bepraten zulke dingen nu eenmaal gemakkelijker met mekaar, dat begrijp je toch!"

„Zeker, zeker.... En trouwens, jellie hebt ook veel meer gelegenheid gehad om eens te praten. Die voortreffelijke Leo was ditmaal zoo vrien-